

огъня, бави се, най-сетне отвърща, насилено усмихнат:

— Аз ли? . . . Аз съм вече на бо-
клука, драгий! Защо им са такива дъртаци,
като мене? . . .

Другият нервно махва с ръка и става:

— Остави ти тия приказки, бай Асене!
Мене ли ще излъжеш? Или другите? . .
Санким, не знаем, че измежду всинца ни
ти си ни най-потребен! . . Кой ни пусна
най-първо таз муха? . . За какво приказ-
вахме толкоз нощи? . . Ама, то си е пак
твоя работа, разумява се. . .

Асен вдига глава, гледа дълго момъка
и внезапно в очите му лъсва особен бля-
сък. После става да изпрати госта, и
казва, изведнаж съживен и бодър:

— Чувай, Пано, утре заран съм в
града. Там ще си довършим приказката. .
Разбрано ли е? . .

Гостът си отива. Ние се прибираме,
вечеряме, без да говорим. Лукан се върти
наоколо с подплашено лице. Скоро Асен
изпраща и него. Старата къща, полуосве-
тена и мълчалива, изглежда сега грохнала
и тъжна. Стопанинът се разхожда дълго
напред-назад, минава в стаята с инкуба-
тора, излиза и отново се разхожда, като че